

Trifase s.r.l., Unienergy s.r.l., V.S. 1 s.r.l., Vercelli s.p.a., Vetraria Bergamasca — Tecnovetro s.r.l., Vinlisca s.r.l., VRV s.p.a., The Wierer Holding s.p.a.

Motpart: Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA

Tolkningsfrågor

Utgör unionsrätten hinder för att tillämpa ett nationellt regelverk såsom det som följer av artikel 26.2 och 26.3 i lagdekret nr 91/2014, som omvandlats till lag nr 116/2014, som avsevärt sänker eller skjuter upp utbetalningen av bidrag som redan har beviljats enligt lag och fastställts på grundval av specifika avtal som har ingåtts mellan producenter av el från solcellsanläggningar och Gestore dei servizi energetici SpA, som är det offentliga bolag som har till uppgift att fylla denna funktion?

Är nämnda nationella regelverk i synnerhet förenligt med de allmänna unionsrättsliga principerna om skydd för berättigade förväntningar, rättssäkerhet, lojalt samarbete och ändamålsenlig verkan, med artiklarna 16 och 17 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, med direktiv 2009/28/EG⁽¹⁾ och de däri fastställda reglerna för stödsystem samt med artikel 216.2 FEUF, i synnerhet mot bakgrund av energistadgefördraget?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG av den 23 april 2009 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor och om ändring och ett senare upphävande av direktiven 2001/77/EG och 2003/30/EG (EUT L 140, 2009, s. 16).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italien) den 17 december 2018 — Athesia Energy Srl m.fl. mot Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA

(Mål C-799/18)

(2019/C 122/08)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Part(er) i det nationella målet

Klagande: Athesia Energy Srl, Pv Project Cologna S.r.l., Belricetto S.r.l., Itt Energy S.r.l., Pietra dei Fiori S.r.l., Energia Solare S.r.l., Green Hunter S.p.A., Actasol 5 S.r.l., Actasol 6 S.r.l., Cinque S.r.l., Spf Energy Uno S.r.l., Spr Energy Due S.r.l., Spf Energy Tre S.r.l., Bulicata S.r.l., Energy Line S.r.l., Marche Solare 1 S.r.l.

Motpart: Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA

Tolkningsfråga

Utgör unionsrätten hinder för att tillämpa ett nationellt regelverk såsom det som följer av artikel 26.2 och 26.3 i lagdekret nr 91/2014, som omvandlats till lag nr 116/2014, som avsevärt sänker eller skjuter upp utbetalningen av bidrag som redan har beviljats enligt lag och fastställts på grundval av specifika avtal som har ingåtts mellan producenter av el från solcellsanläggningar och Gestore dei servizi energetici SpA, som är det offentliga bolag som har till uppgift att fylla denna funktion?

Är nämnda nationella regelverk i synnerhet förenligt med de allmänna unionsrättsliga principerna om skydd för berättigade förväntningar, rättssäkerhet, lojalt samarbete och ändamålsenlig verkan, med artiklarna 16 och 17 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, med direktiv 2009/28/EG⁽¹⁾ och de däri fastställda reglerna för stödsystem samt med artikel 216.2 FEUF, i synnerhet mot bakgrund av energistadgefördraget?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG av den 23 april 2009 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor och om ändring och ett senare upphävande av direktiven 2001/77/EG och 2003/30/EG (EUT L 140, 2009, s. 16).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Hoge Raad der Nederlanden (Nederländerna) den 20 december 2018 — JZ

(Mål C-806/18)

(2019/C 122/09)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Hoge Raad der Nederlanden

Part i brottmålet vid den nationella domstolen

JZ

Tolkningsfrågan

Är nationella bestämmelser som gör det straffbart för en tredjelandsmedborgare att vistas i Nederländerna efter att ett inreseförbud har utfärdats mot denne i enlighet med artikel 66a.7 i 2000 års utlänningslag — trots att utlännen enligt nationell rätt inte har laglig rätt att vistas i Nederländerna och det vidare är utrett att de i återvändandedirektivet (direktiv 2008/115) fastställda stegen i återvändandedeförandet har genomförts men det faktiska återvändandet inte har ägt rum — förenligt med unionsrätten, i synnerhet med EU-domstolens bedömning i domen av den 26 juli 2017, *Ouhrami/Nederländerna* (C-225/16, EU:C:2017:590, punkt 49), att det inreseförbud som avses i artikel 11 i återvändandedirektivet⁽¹⁾ inte ger upphov till rättsverkningar förrän vid den tidpunkt då utlännen återvänder till sitt hemland eller till ett annat tredjeland?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (EUT L 348, 2008, s. 98).